

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 3. Plura Sanctorum Patrum, & illustrium Doctorum testimonia ad
propositum adducuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
.128

possunt, vt verba illa, quæ ipsemet subiunxit: *Secundū quod proprio amori iuncta sunt, carat & euacuet*, euidenter ostendunt; proprius enim amor, in cōmuni loquendi modo in malam, vel imperfectam partē sumi solet; sicuti & odium sui in bonam, iuxta illud Ioan. 12. n. 2. *Qui amat animam suam, perdet eam, & qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam*, vbi Augustinus tract. 5. in Ioannem inquit: *Noli amare in hac vita, ne perdas in æterna vita.*

Vnde in hac propositione quemuis proprium amorem, in hoc dumtaxat malo, vel imperfecto sensu, atque ad eò secundum primam, & tertiam considerationem ex D. Th. adductam & explicatam, reiiciendum esse ad perfectionem charitatis obtinendam, docet sublimis noster Doctor, non quidem, quia perfecti etiam, postquam ad statum perfectionis deuenēre, non possint aliquos actus exercere intuitu præterij, vel alicuius propriæ utilitatis, sicuti exercebat Dauid, dum dicebat: *Inclinau cor meum ad faciendas iustificationes tuas in æternum, propter retributionem*, Pl. 118. n. 112. & S. Mar. nostra THERESIA c. 15. suæ vitæ docet etiam, perfectos aliquando indigere huiusmodi motibus ad rectè operandum, & ad euitanda peccata. Sed quia hic operandi modus propter proprium commodum, aut utilitatem, etiam spiritualem, & supernaturalem, non est omnium perfectissimus; idè hi qui ad perfectionem charitatis, ac vnionis cum Deo, qualis in hac vita haberi potest, proximè iam accedunt, eo communiter & vt in plurimum, non vtuntur: *Perfecti namque* (verba sunt D. Th. 2. 2. q. 24. at. 9. ad 3.) *si in charitate proficiant, sed non est ad hoc principalis eorum cura, sed iam eorum studium circa hoc maxime versatur, vt Deo inhaerant.*

7.

Hic est igitur legitimus, & manifestus sensus huius propositionis, quem ipsemet eius verba satis aperte declarant, ipseque etiam Extaticus noster Doctor in tribus libris Ascens. Montis Carmeli, specialiter verò l. 3. à c. 16. latè, & sublimiter ostendit plures imperfectiones, ac spiritualia damna, quæ ex hoc proprio amore, circa quæuis bona, tam naturalia, quam supernaturalia oriuntur, mirifice explicans, ac perpendens. Et hunc sensum catholicum, verissimum ac bonæ Theologiæ, scriptioni, & Sanctorum Patrum Doctrinæ omnino conformem esse satis ostendimus: Nunc autè plura Sanctorum Patrum, & illustrium Doctorum testimonia subiungemus, in quibus propositionem hanc, non solum quoad eius legitimum sensum iam explicatum, sed etiam quoad loquendi modum vnanimiter tenent, imò & strictioribus verbis, quàm vnoster IOANNES, prædictam rerum omnium creaturatum, tam naturalium, quàm supernaturalium, proxi ex proprio amore appeti possunt, abdicationem, appetitumque vacuitatem, suadent, & commendant.

§. III.

Plura Sanctorum Patrum, & illustrium Doctorum testimonia ad propositum adducuntur.

8.

IN primis ergo Sanctus Dionysius Areopagita, cap. 1. de Mystica Theologia, sic Timotheum, ad quem scribit, alloquitur: *Tu verò, Timothee charissime, vnica iustitia conueniendū spectaculis Mystici exercitatione, & sensus lingue, & intellectuales operationes, & iustitia*

Et intelligibilia, Et quae non sunt, Et quae sunt omnia, Et ut illi iungaris, qui super omnem substantiam, omnemque scientiam est, ignora pro viribus te ipsum intende. Enim verò abs te ipso, atque ab omnibus liberè & absolutè, ac purè excedendo, ad super substantialem divine caliginis radium, sublatus omnibus & absolutus ex omnibus euolabis, ubi verba illa: Linque quae non sunt, & quae sunt omnia, nec non & illa: Sublatus omnibus, & absolutus ex omnibus, ponderanda, & cum ijs, quae in hac propositione Extatici Doctoris nostri habentur, conferenda sunt.

Deinde D. August. lib. 1. de doctrina Christiana cap. 22. explicans illa verba Matt. 22. Dilige Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, sic inquit: Deum ex toto corde diligere, praecepere est, ut omnes cogitationes tuas, ex tota anima, ut omnem vitam tuam, ex tota mente tua, ut omnem intellectum tuum in illum conferas, à quo habes ea, quae confers; nullam ergo vita nostra partem relinquit, quae vacare debeat, & quasi locum dare, ut alia re velut frui, sed quidquid aliud diligendum venerit in animum, illuc rapiatur quo totus dilectionis impetus currit, tunc enim est optimus homo, cum tota vita sua pergit in incommutabile bonum, &c. Vbi verba illa: *Ut alia re velut frui, nec non & illa, quidquid aliud diligendum venerit, ad propositum perpendenda sunt.*

Præterea D. Hieronymus epist. 1. ad Heliodorum sic inquit: *Perfectus servus Christi nihil præter Christum habet, aut si quid præter Christum habet, perfectus non est, &c.* Quo nihil strictius dici potuit.

Eandem etiam doctrinam, & locutionem habet Div. Bernardus in tractatu de diligendo Deo, his verbis: *Quomodo stilla aqua multo vino infusa deficere à se tota videtur, dum & saporem vini induit, & colorem; & quomodo ferrum ignitum, & candens igni simillimum sit, pristinae propriaeque formae exutum; & quomodo solis luce perfusus aër in eandem transformatur luminis claritatem, adeo ut non tam illuminatus, quam lumen ipsum esse videatur; sic omnem in sanctis humanam affectionem quodam ineffabili modo, necesse erit à semetipsa liquefcere, atque in Dei penitus transfundi voluntatem: Alioqui quomodo omnia in omnibus erit, si in homine de homine quidquam supererit? Et Paulus superius dixerat: Quoniam Scriptura loquitur, Deum omnia fecisse propter semetipsum, erit profecto, ut factura se se quandoque conformet, & concordet auctori; oportet proinde in eundem nos affectum quandoque transire, ut quomodo Deus omnia esse voluit propter semetipsum, sic nos quoque, nec nos ipsos, nec aliud aliquid fuisse, vel velimus, nisi aequè propter ipsum ob solam videlicet ipsius voluntatem, non nostram voluptatem. Opera, & defacata intentio voluntatis, eò certe defacior, & purior, quo mea de proprio nihil illam admixtum relinquitur; eo suavior, & dulcior, quo totum divinum est, quod sentitur, sic affici, deificari est. Quibus in verbis strictissimam rerum omnium quarumcumque, quatenus ex proprio amore etiam licito appeti possunt, renunciationem, & abdicationem, in his qui perfecta charitate Deum prosequuntur D. Bernardus statuit.*

Bernardo adiungendus est Gilbertus Abbas valde illi in spiritu similis, qui in sermone 1. super Cant. eorum, quae ad complementum sermonum D. Bernardi scripsit, explicans illa verba Cant. 3. *Per noctem quasi quem diligit anima mea, sic loquitur, sicut in lectulo, sancte quietis accipis otium, sic oblivionem quandam intellige. In umbra rerum visibilium oblivionem aliquam accipe, in nocte omnimodam. Dilectio ipsa hanc noctem inducit, quae reliqua omnia, nec respicit, nec notare putat, cum ad illum quem diligit intenta suspirat, &c.*

Inlu-

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

124

12.

Insuper D. Thomas 2. 2. quæst. 13. ar. 6. in corp. excellētiā charitatis explicans inquit: *Charitas attingit ipsum Deum ut in ipso sistat. nō ut ex eo aliquid nobis proveniat. &c.* Quæ vltima verba doctrinam nostræ propositionis expresse continent, & q. 24. art. 8. perfectionem charitatis, ad quam potest quis in hac vita pervenire, declarans sic habet: *Alio modo contingit, aliquem diligere Deum: quantum potest, ut scilicet homo studium suum deponat ad vacandum Deo, & rebus divinis prætermittis alijs, nisi quantum necessitas præsentis vite requirit: & ista est perfectio charitatis, quæ est possibilis in via, non tamen est communis omnibus habentibus charitatem &c.* Ecce qualiter omnia, præter Deum, à viris perfectis prætermittenda esse docet, & q. 180. ar. 6. ad 2. explicans quænam requirantur in anima ad hoc, ut perveniat ad perfectam Dei contemplationem, quam (iuxta D. Dionysij c. 4. de divinis nominibus phrasim) vocat circulare, sic ait: *Exigitur, quod duplex eius diversitas amoveatur. Primum quidem illa, quæ est ex diversitate exteriorum rerum, prout scilicet requirit exteriora: Secundum autem, eam, quæ est per discursum rationis: & hoc contingit, secundum quod omnes operationes animæ reducuntur ad simplicem contemplationem intelligibilis veritatis. Et cum istis duobus præmissis, tertio ponitur uniformitas conformis Angelis, secundum quod, prætermittis omnibus, in sola Dei contemplatione persistit, &c.* Vbi verba illa: *prætermittis omnibus*, ad propositum perpendenda sunt.

13.

Accedit D. Bonavent. serm. 2. de luminaribus Ecclesiæ inquit: *Hæc contemplatio iuuatur industria, ut separetur homo ab omni eo quod Deus non est, etiam à seipso &c.* Quid sit istius? Nec minus stricta est alia eiusdem S. Doctoris locutio lib. 1. de profectu Religiosorum ubi sic habet: *Perfectio memoria est, ita hominem in Deum esse absorptum, ut etiam sui ipsius, & omnium quæ sunt, obliuiscatur, & in solo Deo, absque omni strepitu volubilium cogitationum, & imaginationum suaviter quiescat, &c.*

14.

Nec minus strictè id ipsum docuit Albertus Magnus in lib. de adherendo Deo, sæpè specialiter verò cap. 2. in hunc modum: *Qui in alem statum aggredi desiderat, & latet, opus est omnino, ut velut clausis oculis, & sensibus de nullo se penitus implicet, ac pertinet, solutus sit, & curet, sed cuncta, tanquam impertinentia, & perniciose funditus excutiat &c.* Et cap. 4. & 8. hæc notabilia verba subiungit: *Deus namque anima sic debet esse cum Deo unita, & suam voluntatem divina voluntati tam conformem habere, & facere, quod se cum nulla creatura occupet, seu adhareat, sicut dum non erat creata, ac si nihil sit, præter solum Deum, & ipsam animam &c.* Qua locutione nihil strictius dici potuit.

15.

Strictissima est etiam ad hoc propositum doctrina, & loquutio sublimis illius Doctoris Mystici Ioannis Thauleri qui serm. in dom. 25. post Trinitatē sic inquit: *Et nec pro se ipso, vel sui causa vero amator in spirituali interna dulcedine voluptatem, aut oblectationem querere licet, tamen si imperfectis, ac incipientibus Christi servis hoc videatur esse permissum, perfectis verò minime, puro namque amori nulla ratione conceditur, ut consolationem, dulcedinem, saporem, deuotionem sensibilem, ac in cunctis exercitijs spiritualibus prosperum successum propter seipsum querat, id enim magis esset donis Dei, quam ipsi Deo confidere, &c.* Et paucis deinceps iectis subiungit: *Purus amor, nec in æternis sese bonis querere debet, puta, ut magnam copiam cælis gloriam, honorem, mercedem pro bonis suis actibus consequi, quæ sanè, & si qua sunt, etiam di, propter se dumtaxat expectare, vel querere, nec perfecta virtutis, nec puri amoris est, nec quæquam ad verè purum amorem attinet, siue is, (scilicet Deus) dare cælestia regna, seu deorum suæ seruare, sine damnare velit, &c.* Et Dominica infra octauam Epiphaniæ, omnia namque

vires animæ, vt intellectus, memoria, voluntas, ratio, cunctæq; operationes illarum cum sint multa, & multiplicia, ipsum quoq; hominē multiplicē efficiunt, distribuunt; omnis igitur sensualitas, cuncta imagines; & quidquid hoc est, in quo nos ipsos querimus, nos ipsos intendimus, nos ipsos inuenimus, relinquenda penitus sunt, & abdicanda, &c. Similia habet serm. 4. de Natiuitate, Dom. serm. 2. post Trinit. per totum.

Consonat, tam in doctrina, quā in locutione celeberrimus ille Doctor Mysticus D. Ioan. Rusbroch. in ope de vera contemplatione c. 37. Qui Deo seruiunt non ex charitate, sed solum propter seipsum, & propter priuatum suum lucrum, ac commodam, tales vocantur mercenarij: quisquis autem Deo seruit, aliquam ob causam, quæ Deus non sit, si non amat Deum, qui autē Deum amat, ipso contentus est, neq; quidquam prætereā appetit; qui verò Deo, lucri & comodi sui causa, seruit, utique non diligit Deum, vera enim charitas non querit, quæ sua sunt, &c.

Eandem etiā habet doctrinā Caietan. super Ep. ad Phil. 2. n. 21. circa illa verba: Oēs enim querunt, quæ sua sunt, &c. sic enim inquit, Per hæc verba penuria apud Paulū persecutorum discipulorū insinuat, nam particula hæc, vt ratio præcedentis afferitur, vt testatur cōmunitio, enim, dicendo omnes enim, nec dicit amant, sed querunt; Nec intelligas significari amorem præferentiæ proprie ipsi, quæ Iesu Christi, huiusmodi enim amor esset peccatum mortale. sed amorem querentem in rebus a Iesu Christi, huiusmodi siquidem studium, est studium imperfectorum, &c.

Consentit in doctrina, & locutione huius propositionis Tho. de Kempis de imitatione Christi l. 3. c. 31. inquit: Oportet igitur omnē pertransire creaturam, & sensum perfectē deserere, ac in excessu mentis stare, & videre te omnium conditorē, cum creaturis nihil simile habere, & nisi quæ omnibus creaturis fuerit coæditus, non poterit libere intendere diuinū. Ideo enim pauci inueniuntur contemplatiui, quia pauci sciunt, se a peritis & creaturis ad plenum sequestrare. Et c. 32. eiusdem libri ait. Tene breue, & consummatum verbum: Dimitte omnia, & inuenies omnia, relinque cupidinem, & reperies requiē. Hoc mente pertracta, cū impleueris, intelliges omnia;

Strictissimis etiam, & valde notari dignis verbis veritatē hanc stabiliiuit sapientissimus ille, ac piissimus Archiepisc. Bracharen. Frat. Bartholomæus à Martyribus, in 2. par. sui compendij spiritualis, c. 10. vbi de peccatis viris sermonem instituens, sic loquitur: Nihil intentione mentis, & amore prosequuntur nisi Deum, interius erga ipsum iugiter occupantur; Deo ita adherent, vt vidētes sint velut cæci, audiētes sicut surdi existant, loquentes quasi muti permanent, hi cœlestem, & angelicam vitam in terris viuunt, & terrestres Angeli iure dici poterunt, &c. Statimque media ad hunc statum perueniendi assignans, subdit: Igitur athletæ Christi, si velis ad hunc salutis portum appellere, sequentia totius animi viribus obseruare cōtendit: nihil tenaci corde possideas, nulli creaturæ mente inhæreas, nullius viri quātumvis sancti amicitiam, & familiaritatem humanitas expetas, nam non solum, quæ mala sunt, sed etiam bona huic sapientia efficiunt, si inordinatē diliguntur, vel queruntur; nam lamina aurea oculis obiecta non minus quam lamina ferrea impeditur visum: Priuatum amorem ex toto corde extirpato, & propriam voluntatem deponens, Deo te ipsum tradis, & te in ipsum perfectē transfundis: Nunquam ore, vel corde, habita tui ipsius, & proprii commouit ratione, diuis, hoc volo hoc nolo, hoc eligo, illud respicio, nec vnquam aliquid tunc quæras, sed omni prorsus proprietate reiecta spolia te ipso, & tibi, ac omnibus huius mundi rebus ita moriaris, ac si nunquam viueres, aut omnino mortuus esses, in omnibus honorem Dei quæris, & id emittor, vt eius voluntas in omnibus impleatur, &c.